

SPARTACUS

264/17

ACTUELE
BERICHTEN

Uitgave van de Communistenbond "Spartacus".
PROLETARIERS ALLER LANDEN, VERENIGT U!

31 December 1944.

VOOR DE ZESDE KEER

Sommigen zeggen het pas voor de vijfde keer: "Het volgende jaar in vrede." Op Oudejaarsavond 1939 waren ze heel tevreden met de gang van zaken. Er was oorlog tussen Duitsland, Engeland en Frankrijk. Polen (heel ver weg van ons land) was onder de voet gelopen. In Nederland en in de anderen neutrale landen werd goed geld verdiend. Het was wel een beetje gevaarlijk, schepen werden al door de oorlogvoerenden aangehouden, werden getorpeerd of liepen op mijnen. Geruchten gingen rond, dat Duitsland straks tot de aanval zou overgaan tegen Frankrijk of over Zwitsers- of over Belgisch- en misschien ook Nederlands gebied. De geruchten werden als geloofwaardig beschouwd ondanks alle geruststellende verklaringen van de belligerente partijen, dat ze de onzijdigheid van de kleine landen zouden eerbiedigen. Het was niet helemaal gezellig, maar toch blijkbaar geen direct gevaar en een goede kans, om ook in 1940 veel te verdienen. Zo werd er nog door menig Oudejaarsavond 1939/40 gevierd in de hoop, dat het oorlogsjaar 1940 de "gouden tijd" van de eerste wereldoorlog 1914/18 zou terugbrengen. Zij hebben zich erg vergist.

Maar sinds 1940 zeggen het bijna allen, dat ze zich voor het volgende jaar vooral vrede wensen; op betrekkelijk weinige mensen na, die ook na 1940 plezier en profijt van de grote moordpartij trokken. Verreweg de meeste mensen in ons land weten inmiddels, wat oorlog betekent, ook al hebben zij nog niet allen begrepen, waardoor eigenlijk de oorlog ontstaat en waarom de mensen tegen hun eigen wensen in elkaar moeten slachten. Maar ze wensen zich en elkaar vrede voor het volgende jaar, en ze bedoelen rust, voldoende voedsel, verwarmde kamers, verlichte straten, geen vernederingen, arrestaties en vuurpelotons meer, en een beetje onschuldige levensvreugde. Dat wensen ze allen, al mogen hun gedachten omtrent de verwezenlijking van hun wensen nog zo zeer verschillen. Het verschil van mening over vrede en voorspoed werd ons heel duidelijk op die Oudejaarsavond 1939/40, toen

M E D E L I N G .

Wij maken onze lezers erop attent, dat naast "Spartacus" Actuele Berichten tevens elke maand ons "Spartacus" maandschrift verschijnt. Daarin worden de actuele politieke, sociale en economische problemen behandeld.

Het Novembernummer bevat een speciaal artikel over Marxisme en Psychologie. In het Decembernummer zult ge een beschouwing kunnen vinden over de grenzen der popularisering, terwijl we nu reeds uw aandacht willen vragen voor ons Januarinumnummer, waarin het marxisme als methode van onderzoek zal worden behandeld.

Onze "Spartacus"-werkers zullen ge gaarne bereid vinden de door u gewenste nummers te bezorgen.

ZONDER REVOLUTIONNAIRE THEORIE,
GEEN REVOLUTIONNAIRE PRAKTIJK.

er in alle landen en natuurlijk ook in Nederland stemmen gehoord werden, die over de dreigende catastrofe spraken, de oorlog de tweede imperialistische wereldoorlog noemden en de arbeidersklasse tot de oorlog tegen de oorlog, tot de vrede tussen de arbeiders en voor de verovering van de macht opriepen. Hun gedachten gaan nu voor de zesde keer uit naar de slachtoffers van de kapitalistische beschaving, die in de massagraven en onder de puinhopen van hun woonsteden hun laatste rust gevonden hebben, opdat Z.M. Het Kapitaal kan leven en verdere miljoenen en miljoenen van het werk van hun handen en hoofden kan beroven. En met ieder jaar werd het verlangen naar bevrijding groter en met iedere nieuwe ervaring komen er nieuwe mensen bij, die wel laat, maar - gelukkig - niet te laat hun wens naar vrede en rust, naar voedsel, warmte en vrijheid met een dieper inzicht in de redenen verbinden, waarom wij in een hel moeten leven.

Voor de zesde keer begint een nieuw jaar onder de verschrikkingen van de totale oorlog. Wij weten, dat het fascisme zal bezwijken, maar steeds weer vergissen we ons ten aanzien van de tijd. Hoe vaak al dachten wij, dat het einde voor de deur stond, en steeds opnieuw werden we teleurgesteld. Ook aan het begin van 1945 zijn er alleen wensen, maar bestaat er geen zekerheid, dat de oorlog spoedig zal eindigen. Wij hopen, maar wij weten ook, dat dezelfde kringen, die bij ons nog

OP JACHT NAAR EEN ALIBI.

Als de tijd der vergelding en der afrekening nadert, ziet men ongerust geworden schavuiten op zoek gaan naar een alibi. Senor Franco heeft zich van een democratisch "Ausweis" voorzien, getekend door zijn goede relatie Churchill. Zijn Portugese buurman Salazar, die in 1943 de antifascistische stakingen in elkaar schoot, doet aan hetzelfde adres moeite om een democratisch uithangbord voor zijn fascistisch zaakje te krijgen. En om er nog een te noemen van dat kaliber, de stroomaan van het Griekse fascisme, koning George, is bezig zijn beminde onderdanen met tanks, bommenwerpers en Engelse hulptroepen een beetje uit te dunnen (want ze lusten hem niet), maar heeft zich tegelijk laten "bescheenigen" door de höhere vrijheids- en democratenführer Churchill himself, dat hij een gloeiend voorstander is van de zelfbeschikking van het Griekse volk.

En dichter bij huis hebben we Nazi-burgemeesters die in aardappelen doen voor de hongerende bevolking en kaarsen verstrekken aan kraamvrouwen; we hebben Hollandse Nazi's die achter het handje anti-mofse geluiden maken, we hebben NSKK-ers en groene kikkers die onderduiken en de burens laten weten dat ze zich van hun dwalingen hebben bekeerd. En we hebben Wehrmachts-O.W.-ers en zwarte handelaars, met handen vol geld op zoek naar een illegale organisatie met een lege kas.

De schurken en de schurkjes zijn op zoek naar een alibi.

Het is niet alleen de slachting van miljoenen mannen, het vertrappen en vermoorden van vrouwen en kinderen, het martelen en uitschelden van de bevolkingen van hele landen, waardoor het kapitalisme zich kenmerkt. Ook deze smeerschijf van de officiële en officieuze huichelaars, de plechtig verkondigde leugen, de alibi-fabricerende schurken, horen daarbij.

Maar ook het kapitalisme heeft een alibi en haar schrijvers en sprekers en andere profiteurs van de uitbuiting brengen het steeds meer naar voren. "Gij spreekt van de ka-

Vervolg "Voor de zesde keer..."

zo geestdriftig de Oudejaarsavond 1939/40 vierden, overal in de wereld de oorlog rekken, om het aantal vette jaren te verhogen. Wij wensen het spoedige einde van de oorlog, maar we wensen niet minder

pitalisten", zeggen zij. "Maar wat doen de arbeiders zelf? In de Jordaan biedt de ene proletariër de andere een gestolen brood aan en vraagt er zestien gulden voor, de meeste NSKK-ers zijn geen bourgeois-zoontjes, en heb je gezien dat er tien keer zoveel grondwerkers zich vrijwillig aanmelden voor Wehrmachtswerk dan er gevraagd worden. Hoog loon, zie je! De "sociale voorman" van het NAF zijn arbeiders, de verhuizers van Puls zijn arbeiders, de betonnen kazematten zijn door arbeiders gemaakt."

Dit is het alibi van de bourgeoisie. De feiten die zij noemt zijn juist. Maar wij nemen de aanklacht van die zijde niet aan. Niet het kapitaal heeft het recht om te spreken over de rottigheden die er onder de arbeiders gevonden worden, niet het kapitaal mag spreken over de arbeider die de arbeider opvreet. De feiten zijn er, maar de kapitalistenuichelaars moeten hun mond houden.

Ten eerste rekenen zij niet met de nood van de arbeider, de vraag van het stuk brood voor zijn gezin en hem zelf. Ten tweede zijn deze feiten de navolging van de kapitalistische voorbeelden: zo hebben die arbeiders het van hun "meerderen en beteren" afgezien, zo zijn zij in dit parasietensysteem geworden.

Het is uw eigen werk, heren kapitalisten, dit hebt gij van mensen gemaakt, dit maakt gij van hen. Elk feit dat gij noemt, is voor ons arbeiders een reden te meer om uw systeem te haten. Dat het dit betekent voor zoveel proletariërs, de verstomping van hun klassegevoel, de degeneratie van hun instinct van lotsgemeenschap, van solidariteit, kameradschap en zelfrespect, is de zwaarste aanklacht die er tegen het kapitalisme kan worden ingebracht. Ook de misdaden der arbeiders zullen terecht worden. Maar daartoe heeft het van bloed en vuil druipende kapitaal niet het recht. Alleen de strijdende arbeidersklasse heeft dat en zij zal het doen; scherp en recht en om haar eigen levens wil.

Alleen de strijdende arbeidersklasse heeft dat recht, omdat zij de oorzaak van dit kwaad, het kapitalistische systeem, zal vernietigen. Het alibi van de kapitalisten deugt niet. De ene misdaad kan niet door de andere uitgewist worden.

hartstochtelijk, dat in het jaar 1945 de arbeidersklasse haar revolutionaire eenheid zal vinden, opdat 1945 werkelijk het laatste oorlogsjaar zal worden.

"ERELATERS" VAN ONZE BESCHAVING.

Om deze tijd van het jaar horen we lezen wij vele schone woorden van de "grooten" der aarde, die zich gedrongen voelen enkele van hun plannen aan ons mede te delen en verheven beschouwingen over het komende nieuwe jaar te houden. Als zij spreken over de toekomst en hoe zij hem denken - bewapende volkerenbond, annexatie's van grondgebied gepaard gaande met grote volksverhuizingen, neerslaan van het verzet der arbeidersklasse (een onderdeel dat bij hun opvatting behoort van wereldvrede) -, dan vragen wij ons af, of zij nog geloven dat de arbeidersklasse hun nog gelooft.

Als zij het over de "schone toekomst" hebben, gedragen door hun systeem, dan worden wij al sceptisch als wij derken hoe zij het in de afgelopen anderhalve eeuw gedaan hebben. Spreken zij echter over het afgelopen jaar en de offers voor het vaderland gebracht, dan hebben zij het over iets dat wij meemachten, zodat hun schone woorden van moed, trouw en vaderlandsliefde ons niet kunnen misleiden, want zij maken de honger niet mee, maar wij. Zij doken niet onder om aan de slavendeportaties of het vuurpeleton te ontkomen, maar wij. Zij kunnen buiten onze grenzen slechts vermoeden hoe wrak en wankel de grondvesten zijn waar zij hun systeem op vestigden... en dat wij in elkaar zien donderen. Niet zij, maar wij moeten vechten als dieren om ons gezin en ons zelf te gelijks in het leven te houden en wij zien hoe dun het laagje van geestelijke en morele beschaving is, waar zij prat op gingen en zelfs meenden, dat zij, die het niet bezaten, het met zendelingen en oorlogsschepen gebracht moest worden.

Met mathematische zekerheid heeft een der grootsten uit onze rijen voorspeld, dat de toekomst ons zal brengen, socialisme of barbarij. Hoe ver het een of het ander van ons afligt, kunnen wij slechts raden, maar een vraag weten we met zekerheid te beantwoorden: wat brengt ons het kapitalistische stelsel, socialisme of barbarij?

Zeven miljoen Duitsers zijn al gevallen, constateert Churchill terloops als hij het over de Poolse kwestie heeft, en concludeert daaruit, dat de Duitse grenzen wel een beetje naar elkaar toe geschoven kunnen worden.

"Vrede op aarde en de mensen een welbehagen..."

Dertigduizend Amerikanen en Engelsen sneuvelden in enkele dagen bij

het nieuwe Duitse offensief. Toch behoorden die Engelsen, Amerikanen en Duitsers voor enkele jaren gezamenlijk tot het internationale werklozenleger.

Het ridderkruis wordt verleend door Hitler voor de ontwerpers van de V2.

Twee jaar geleden hield de Duce een rede voor het Italiaanse volk en gaf als zijn mening te kennen, dat het Italiaanse volk te veel zijn kunsten en wetenschappen geëerd had. Beter had hij, sprak de Duce, het "heroïsch soldaatzijn" hoger kunnen stellen...

Socialisme of barbarij!

Waarom zouden wij zo ver buiten onze grenzen feiten constateren, die zo nabij om ons heen ook gebeuren.

Roofovervallen overdag in de drukste straten van het centrum van Amsterdam. Aardappelenauto's, bakkerskarren worden geplunderd, j.l. Vrijdag zelfs een Wehrmachtsauto in de Haarlemmerstraat.

Plundertochten van de Nederlandse boeren op de Nederlandse bevolking.

Plundertochten van de Duitse Wehrmachtsinstantie's op de Nederlandse bevolking, zoals de geschiedenis nooit gekend heeft.

Mensendeportatie's tot nog toe plaatselijk, door Himmler als Kerstboodschap voor de Nederlandse bevolking als landelijk afgekondigd.

Radio-Oranje waarschuwt vlak voor Kerstmis de verzetsbeweging voor een te weelderig leven, maar ze vergeet in haar Kerstboodschap de boeren, die de bevolking tot op het merg uitzuigen en het aan de honger prijsgeven, met de dood voor die praktijken te waarschuwen.

Wat bracht ons het kapitalistische stelsel? Deze vraag kunnen alleen zij beantwoorden, die als lijdend voorwerp dienden, om al deze zegeningen te ondervinden.

Wij, in "Spartacus" Actuele Berichten, wenssen geen nieuwjaarsboodschap te schrijven, maar willen de leuze, die wij elke week in ons blad plaatsten, met méér klem herhalen:

DE BEVRIJDING VAN DE
ARBEIDERSKLASSE MOET
HET WERK ZIJN VAN DE
ARBEIDERS ZELF.

STEUNT ONS PERSFONDS!

STEUNT ONS SOLIDARITEITSFONDS!

STEUNT ONS WERK!

FEITEN DIE JE NOOIT MAG VERGETEN

Je mag nooit vergaten,

dat de tweede wereldoorlog evenals de eerste, een oorlog is van de kapitalen, die zich van de uitbuiting van de gehele arbeidersklasse willen verzekeren;

dat de bewapening van de fascistische landen niet mogelijk geweest zou zijn zonder de financiële hulp van de geldmagnaten in Londen en New York;

dat de Duitse kanonnenkoning Krupp en zijn collega's in Engeland, Vicker-Armstrong, en in Frankrijk, Schneider-Creuzot, intieme zakenvrienden zijn;

dat Hitler de oorlog nooit had kunnen beginnen zonder het vriendschapsverdrag met Stalin, die hem in de rug dekte en de Poolse buit met hem deelde;

dat de stalinisten het genoemd verdrag gehoorzaam toegejuicht hebben en Hitlers voorstellen van October 1939 aan de geallieerden, waardoor zijn veroveringen in Oost-Europa zouden worden erkend, "redelijk en aanvaardbaar" noemden;

dat Tsjang-Kai-Tsjek achtereenvolgens de "vriend van Stalin", de "bloedhond van Kanton" en nu weer de "vriend van Stalin" is;

dat Mussolini achtereenvolgens chefredacteur van het sociaal-democratische partijblad "Avanti", de oorlogshitser tegen Duitsland in 1914/18, de beul van de Italiaanse arbeidersklasse, de grote bondgenoot van Engeland en Frankrijk in het Stresa-front van 1936, de "schepper van het nieuwe Italië" volgens de brief van zijn bewonderaar Churchill in Juni 1940 was en iets later tot de "laffe jakhals", die Frankrijk in de grootste nood aanviel, door Churchill benoemd werd;

dat het fascisme de Duitse arbeidersklasse in de concentratiekampen en op de slagvelden uitroeit, maar toch Hitler, Goering, Goebbels en Himmler als voorbeeldige socialistenvoorstelt;

dat de Spaanse beul Franco zich in de bijzondere sympathiën van de geallieerden kan verheugen;

dat Seyss-Inquart bij zijn aankomst in Nederland in 1940 plechtig beloofde, zich niet met de binnenlandse verhoudingen van Nederland te bemoeien;

dat niet alleen de NSB, maar het gehele overheidsapparaat van Nederland als apparaat aan de Jodenvervolgingen, aan het ophalen van arbeiders voor de arbeidsinzet enz. medegewerkt heeft;

dat het politieke misdadigerdom, dat uitbuiting en verkrachting internationale verschijnselen van het kapitalisme en niet eigenschappen van een bepaald ras of natie zijn;

dat er geen vrede en welvaart kunnen bestaan, zolang niet de arbeidersklasse de macht van het kapitaal gebroken en zelfs de macht in handen genomen heeft;

dat onze solidariteit met de arbeiders in alle landen, dus ook met die nu fascistisch geregeerde, de proefsteen van ons proletarisch internationalisme is.